

Ο ΠΗΧΥΣ

Εἷς μωρὸς ἐκ τῶν ἀρχαίων (λέγεται πῶς κ' οἱ ἀρχαῖοι
εἶχον κάποτε μωρίας, καὶ πῶς εἶχον οὐκ ὀλίγας)
ἐφαντάζετο πῶς ἦσαν ὅλοι πρὸς αὐτὸν πυγμαῖοι,
καὶ αὐτὸς πρὸς ὅλους γίγας.

Εἶχε δὲ καὶ τοῦ τοιούτου τὴν ἀπόδειξιν ἀρίστην.
Ἦ ἡμέρα ὡς ἐχρύσου τῆς ἀνατολῆς τὰς θύρας,
κατεμέτρει τὴν σκιάν του ἔχων πῆχυν εἰς τὰς χεῖρας,
καὶ τὴν εὗρισκε μεγίστην.

Κ' ἐξερχόμενος κατόπιν, ὅτε μέσ' ἦν ἡ ἡμέρα,
εἰς στοὰς καὶ λεωφόρους ὃν ἀπῆντα κατὰ τύχην,
τούτου τὴν σκιάν ἐμέτρει πρὸς τὸν ἰδιὸν του πῆχυν
κ' ἦτον ὅλων μικρότερα.

Δι' ἀκρίβειαν δὲ πλείστην καὶ δι' εὐσυνειδησίαν,
ὅταν ὁ φωστήρ πρὸς δύσιν ἔτρεπε τὴν τροχίαν του,
πάλιν ἀκριβῶς ἐμέτρει ὁ γεννάδας τὴν σκιάν του,
κ' ἦτον ἔση τὴν πρωίαν.

Τοῦτον φρόνιμος ἰδὼν τις, τῷ λαλεῖ ὑπερηφάνως·
«Τὸ σκιάριόν σου μέτρει ὡς καὶ ὅτε τὰ τῶν ἄλλων,
» ἂν νὰ διακρίνης θέλῃς τοὺς μικροὺς ἐκ τῶν μεγάλων,
» τίς ὁ γίγας, τίς ὁ νάννος.»

